

der ikke skal opstaa Mistanke om, at noget lignende skulde kunne foregaa her som i Norge. Det er jo bekendt, at der i Norge har været en temmelig ubehagelig „Frimærkesaa“, idet der ogsaa der blev inddraget en hel Del Frigjørelsesmidler, saa at de efterhaanden bleve sjældnere og sjældnere, og det oplystes da, at en Postembedsmand drev Handel med dem. Jeg mistænker selvfølgelig ikke den høie Regjering for at ville bruge disse Frimærker paa den Maade og belønne en eller anden Postembedsmand dermed; men det var ønskelig, om man fik at vide, hvad Meningen er; om det f. Ex. er Meningen, at de skulle brændes eller paa anden Maade tilintetgøres. Det kunde jeg forstaa. For er det ikke Meningen, repræsenterer de et Bærdipapir, og ere altsaa for saa vidt en Indtægt for Statskassen; hvis ikke, kunne de let blive anvendte paa en Maade, som ikke er lovmedholdelig. Jeg vil nævne en anden Ting — et andet Punkt, som vel ogsaa nærmest henhører under den høitærede Indenrigsminister, Noget som man heller ikke ser. Jeg har i alt Fald ikke kunnet finde det, men maaste er det min Feil. Der skal næste Aar afholdtes en stor Verdensudstilling i Paris. De forskjellige Lande have længe været forberedte derpaa, og nogle vil deltage, og andre ikke. Sa de fleste ville vel nok deltage, nogle officielt og andre privat. Jeg har, som sagt, ikke i Finantslovforslaget kunnet finde Noget om, at Danmark vil deltage officielt, og efter hvad der er kommet frem andetsteds og paa anden Maade, har jeg Grund til at tro, at Staten nok vil understøtte dem, der vil deltage, men ikke officielt. I den Anledning vil jeg tillade mig at gjøre en Henstilling til det meget ærede Finantsudvalg, dersom dette skulde bekræfte sig, om det vil overveie, hvorvidt Danmark som Stat bør deltage, eller ikke bør deltage officielt i Verdensudstillingen i Paris næste Aar. Den holdes jo som bekendt som Hundreedaars-Jubilæum for Aaret 1789, der var et Gjenbrudskaar i politisk Retning for hele den civiliserede Verden. Men det er et Gjenembrud, der bedømmes forskjelligt fra de forskjellige Sider, og vi have set en og anden reaktionær Minister i Udlandet optræde mod, at den eller den Stat deltog officielt. Der er ingen Tvivl om, at Staterne ville blive inddelte i reaktionære eller frisindede Stater, efter som de deltage eller ikke deltage. Norge har bevilget Tilskud og deltager officielt, Sverige har ikke gjort det. Det er jo sandsynligt, at Danmark heller ikke vil gjøre det; men jeg vilde sætte Pris paa, om ialtfald det danske Folkething vilde tilkjendegive, at det

vil ikke have nogen Medskyld i, at Danmark bliver anset for ikke at ville deltage i Verdensudstillingen i Paris af politiske Grunde. Naar jeg nærmere skal begrunde, hvorfor jeg mener, at denne Anledning er tilstrækkelig stor for Danmark til at deltage, saa vil jeg til Støtte bruge nogle Udtalelser af en Mand, som hører til Regjeringens aller nærmeste Tilhængere. Man har jo ikke Lov til her at nævne Medlemmer ved Navn — ikke engang af det andet Thing — og da det er et Medlem af det andet Thing, saa har jeg nogen Vanskelighed ved at betegne, hvem det er, jeg mener. Det er et kongevalgt Medlem — jeg vil ikke sige: som staar bag paa „Dagblaget“, men — hvis Navn staar bag paa „Dagbladet“ paa Udgifternes Vegne. Han har i 1881 skrevet en Afhandling i „Nordist Tidsskrift“ der hedder „Den moderne Stat“, og der udtaler han med Hensyn til den franske Revolution, at den stæbte et Magna Charta for den moderne Stat, dette i Forbindelse med de nordamerikanske Fristaters Grundlov af 1787. Han kalder nærmest „Menneskerettighedernes Erklæring“ af 26 August 1789 for et saadant Magna Charta, idet nemlig for første Gang ved Statsombæltningen i den anden Halvdel af det 18de Aarhundrede dette blev et Slags Grundlag for den moderne Stat. Han siger, at „for det praktiske Statsliv begynder dog den ny Tid først med dem“, og han kalder det „et almengyldigt, af een Grundtanke ubledet og hele Statslivet omfattende Udtryk for de Grundfættninger, paa hvilke, i det Store set, Nutidsstaterne hvile“. Det forekommer mig, at hvis dette er rigtigt, er der fuld saa megen Anledning for Danmark til at deltage i en saadan Jubelfest, som der var til at holde Stavnbaandsløsnings-Fest sidste Sommer. Stavnbaandsløsnings-Festerne havde national Betydning, de vedkom vort eget Fædreland, og jeg skal paa ingen Maade underkjennde deres Betydning; men det forekommer mig, at hvad der berører hele Verden i den Grad, er af den Natur, at en Stat som Danmark, ikke kan undlade at tilkjendegive, at den er med, at den føler med dem, der hylde den store Revolutions Grundfættninger, som ganske vist langt fra ere førte ud i Livet endnu, som ofte ere blevne misforstaaede; men som ikke desmindre danne Hovedhjørnestenen for den moderne Statsbygning. Det er den Henstilling, jeg vil gjøre til Finantsudvalget i denne Henseende. — Der er en Ting endnu paa det foreliggende Finantslovforslag, som „man ikke ser“, hvilket bør forundre Enhver — jeg tror virkeligt enhver grundlovtro Mand, at han ikke